

ното българско знаме заплува отново надолу, срещу слънцето.

Рѣката се открива напреде — пълноводна, широка, сребърна, но каточе неподвижна, съ малки гранични знаци по срѣдата, които мърдатъ, прилични на нѣкакви хванати и вързани водни животинчета. Вдѣсно е високъ, съ голи и стрѣмни скатове, брѣгъ, отлѣво водата залива гъсти върбалаци и трѣстики, и плоската равнина, срѣдъ която се мѣркатъ тукъ-тамъ покриви, изглежда далечна и таинствена, защото е чужда земя. Рѣзливъ влаженъ вѣтрецъ, събуденъ отъ движението вѣе лицата и току-що качилитѣ се пжтници бързатъ веднага да се настанятъ въ общитѣ кабинни. На палубата се разполагатъ само нѣколцина селяни около своитѣ шарени торби и денкчета.

Първокласниятъ бюфетъ, тѣсенъ и задушенъ, е претѣпканъ. Две дами безъ шапки, едната съ мрежа на коситѣ, другата съ морава вуалетка около шията, навѣрно жени на служащи отъ персонала, мързеливо четатъ вчерашни вестници и току слизатъ долу въ спалнитѣ кабинни и пакъ се качватъ. Една възрастна